

woensdag

27.04.16

—

zaterdag

30.04.16

Concertgebouw & extra muros

Domein Salvatore Sciarrino

CONCERTGEBOUW BRUGGE

'Mijn muziek vraagt buitengewone uitvoerders. Niet alleen virtuozen, maar musici die kunnen transformeren. (...) We willen dat de muziek spreekt met de poëtische betovering van een Orpheus waardoor zelfs de stenen ontroerd raken. Waar is muziek anders voor?'

— Salvatore Sciarrino

FESTIVALOVERZICHT

woensdag

27.04.2016

20.00 Kamermuziekzaal
**LECTURE-
PERFORMANCE DOOR
CHRYSSI DIMITRIOU**
Onzichtbare actie
p. 4

zaterdag

30.04.2016

19.15 Inleiding door
Maarten Beirens

20.00 Concertzaal
**BLINDMAN [sax] &
Collegium Vocale Gent**
Morgen!
p. 9

donderdag

28.04.2016

19.15 Inleiding door
Maarten Beirens

20.00 Concertzaal scène
Ictus Ensemble
Sciarrino's kamermuziek
p. 5

19.15 Inleiding door
Gloria Carlier

20.00 Magdalenazaal
**Die Weise von Liebe
und Tod des Cornets
Christoph Rilke**
Anne Teresa
De Keersmaecker / Rosas
p. 8

vrijdag

29.04.2016

19.15 Inleiding door
Gloria Carlier

20.00 Magdalenazaal
**Die Weise von Liebe
und Tod des Cornets
Christoph Rilke**
Anne Teresa
De Keersmaecker / Rosas
p. 8

4 Onzichtbare actie

Lecture-performance door Chryssi Dimitriou

woensdag 27 april 2016

20.00 Kamermuziekzaal

—

Chryssi Dimitriou: fluit

—

Met muziek van **Salvatore Sciarrino (1947)**

Een onderzoek naar de visuele aspecten van een muzikale uitvoering

De geboorte van theater impliceerde vooral de geboorte van de toeschouwer. Wat gebeurt er als we kijken, of als we bekeken worden, of als we door simpelweg naar een uitvoerder te kijken onszelf zien, als in een spiegel? Op welke manier wordt ons begrip, onze bewustwording en onze herinnering bepaald door het al dan niet aanwezig zijn van visuele informatie? Fluitiste Chryssi Dimitriou zoekt een antwoord op deze vragen in haar onderzoek naar de visuele aspecten van een muzikale uitvoering. In een lecture-performance gaat Dimitriou in op deze vragen aan de hand van de composities voor fluit van Salvatore Sciarrino. De ideale inleiding tot het Domein Salvatore Sciarrino!

Ictus Ensemble

Sciarrino's kamermuziek

donderdag 28 april 2016

20.00 Concertzaal scène

19.15 Inleiding door Maarten Beirens

—

Ictus Ensemble: ensemble

Georges-Elie Octors: dirigent

Katrien Baerts: sopraan

Jeroen Robbrecht: altviool

Ictus Ensemble:

Michael Schmid, Caroline Peeters: fluit

Gerrit Nulens: percussie

Jean-Luc Fafchamps: klavecimbel

Jeroen Robbrecht: altviool

Geert De Bièvre: cello

Caspar Langhoff: lichtregie

Wilfried Van Dyck: stage

—

Salvatore Sciarrino (1947)

Tre notturni brillanti (1974-1975)

- Di volo

- Scorrevole e animato

- Prestissimo precipitando

Toelichting van het werk *Tre notturni brillanti*

door Maarten Beirens

Salvatore Sciarrino

Tre notturni brillanti (1974-1975)

- Di volo

- Scorrevole e animato

- Prestissimo precipitando

— pauze —

Salvatore Sciarrino

Aspern Suite (1979)

- Ouvertura

- Tema

- Aria 'Aprite un po' quegli occhi'

- Canzonetta 'Deh vieni non tardar'

- Canzone rituale

- Passeggiata

- Continua la passeggiata

- Tramonto

- Aria 'Non più andrai farfallone amoroso'

- Notturmo

- Arietta 'Non so più cosa son, cosa faccio'

- Intermezzo

- Finale

6 De muziek van Sciarrino

De muziek van Salvatore Sciarrino roept heel wat kleuren, impressies, gevoelens en expressie op. Het is muziek van het detail, het kwetsbare, het subtiele, maar dat neemt niet weg dat Sciarrino een van de belangrijkste muziektheater- en operacomponisten van de jongste decennia is. Ook zonder een man van het grote gebaar, het bombastische statement of de extraverte retoriek te zijn, kan je muziek maken met een grote zeggingskracht, beeldende details en diepgravende intensiteit.

In dit concertprogramma komen twee werken samen die uit het relatieve begin van Sciarrino's carrière stammen – de jaren 1970

– en die verschillende aspecten tonen van zijn muzikale stijl die zich op dat moment definitief uitkristalliseerde. Beide werken dateren uit de vroege ontwikkeling van een heel persoonlijke muziktaal die vertrekt van het intieme, het kleinschalige en bovenal de beknoptheid.

Bij Sciarrino leidt dat niet tot een simpel 'less is more' en al helemaal niet tot een soort minimalistische reductie, maar tot muziek die bewust compact is. Muzikale motieven en elementen zijn fragmentarisch. Een paar noten kunnen volstaan om een emotie of beeld op te roepen en de details en kleuren die aan die paar noten worden toebedeeld zijn steeds heel nauwgezet gekozen. Op dat vlak volgt Sciarrino in het spoor van een tendens die zich doorheen de 20e-eeuwse muziek aftekent. Ook de ultra-geconcentreerde schrijftuur van Anton Webern (1883-1945) toonde heel wat componisten dat terugplooiën op nauwkeurig gekozen spaarzaamheid een heel ander type (maar even interessante) expressieve intensiteit

kon oproepen als de breedvoerige gebaren van de romantiek.

De *Aspern Suite* (1979) is gebaseerd op de muziek die Salvatore Sciarrino een jaar eerder voor het muziektheaterwerk *Aspern* had gecomponeerd. *Aspern* heeft het kortverhaal *The Aspern Papers* van Henry James (1888) als basis, daarin gaat een biograaf in Venetië wel erg ver om documenten op te sporen die een nieuw licht zouden kunnen werpen op het leven van de (fictieve) auteur Jeffrey Aspern. Sciarrino en zijn librettist/regisseur Giorgio Marini kozen ervoor *Aspern* een 'Singspiel' te noemen, wat impliceert dat het een mengeling

'Ook zonder een man van het grote gebaar, het bombastische statement of de extraverte retoriek te zijn, kan je muziek maken met een grote zeggingskracht, beeldende details en diepgravende intensiteit.'

is van gesproken tekst en gezongen passages. En inderdaad leverde Sciarrino hiervoor zowel instrumentale delen als gezongen passages. Die laatste werden ook in *Aspern* door een sopraan gezongen die geen personage vertolkte. De rollen van de personages werden

door acteurs verzorgd. Op die manier was het ook vrij eenvoudig om de muzikale passages samen te brengen in een suite, die dan wel de plot van het Henry James-materiaal moet missen, maar wel de muzikale kern van het muziektheaterwerk sterk neerzet: Sciarrino's intimistische en zelfs wat broeierige manier om de sfeer van Venetië op te roepen – waar het werk zich afspeelt. De ongrijpbare, fragmentaire muziek van Sciarrino werkt wat dat betreft al heel efficiënt, maar bovendien koos de componist ervoor om teksten van Lorenzo da Ponte te gebruiken. Dichter en priester Da Ponte (1749-1838) was een geboren Venetiaan, die vooral als operalibrettist werkt. Het zijn vooral de libretti

voor Wolfgang Amadeus Mozarts *Le nozze di Figaro*, *Don Giovanni* en *Così fan tutte* die Da Ponte blijvende roem bezorgden. De teksten die Sciarrino koos zijn oorspronkelijk allemaal aria's uit *Le nozze di Figaro*. De overbekende muziek van Mozart die we met deze teksten associëren vervangt Sciarrino door zijn eigen muziek, waarvan alweer de versnipperde, ragfijne melodielijnen een heel nieuwe, onmozartiaanse lading aan de tekst geven. De *Tre notturni brillanti* (1974) voor altviool tonen twee andere facetten van Sciarrino's ontlukende stijl. Bovenal is er de fascinatie voor klank en dan alle sensuele details en nuances van klankkleur. Niet toevallig zijn in diezelfde periode 'spectrale' componisten als Tristan Murail en Gérard Grisey bezig met hun eigen zoektocht naar een compositietechniek die op klankkleur gebaseerd is, of buigt Sciarrino's landgenoot Luigi Nono zich in elektroakoestische werken over de 'suono mobile' – de kleinst manipuleerbare details van klank. Bij Sciarrino is die klankexploratie van nuances en speeltechnieken gekoppeld aan een grote virtuositeit. De études van Paganini zijn nooit veraf in de manier waarop hij de speeltechniek op de altviool verkent en grenzen verlegt. Maar in de *Notturmi brillanti* wordt die virtuositeit nooit een doel op zich. Het scheppen van sfeer, expressie en intensiteit blijft ook hier voorop staan. In dat verband is de keuze van de term 'nocturne' betekenisvol. Als genre is het vooral een romantisch genre, dat de introverte, sombere emotionaliteit toont die we met nachtelijke sfeer associëren, waar geluiden verstillen. De nacht is voor Sciarrino precies om die reden een bijzonder grensgebied, hecht verbonden met de intensiteit van het luisteren, de verstilling en de spirituele dimensie die dan voelbaar wordt. Zo vertelt Salvatore Sciarrino zelf in een interview uit 2007: 'De nacht vertegenwoordigt onze negatieve

ruimte en dat komt tot uitdrukking in de simultane aanwezigheid van twee concepten: de nacht (die dient om het dagelijkse leven van de mens te verlichten) en de dag (of het leven overdag). Letterlijk is de nacht een negatief moment van reflectie dat aanzet tot introspectie: je wordt veel alerter en bent beter in staat om te luisteren omdat de angst de perceptie aanscherpt. Wat mij het meest interesseert, is het punt waarop dag en nacht elkaar ontmoeten, om te begrijpen wat er aan nachtelijkheid en duisternis in de dagelijkse handelingen sluipt: hoe 'nachtelijk' dingen zijn zoals een moord, de irrationaliteit, de angst of andere handelingen die zich overdag kunnen afspelen, maar die hun 'nocturnale' negatieve of irrationele lading onthullen. Omgekeerd zoek ik naar wat er aan licht, aan luminositeit is in onze waarneming van de nacht. De zintuigen activeren, in staat van alertheid gaan, wat betekent dat je een globaal bewustzijn van het lichamelijke hebt. Dat zijn de dingen die mij fascineren.' De nacht is het domein van de stilte, van gespannen luisteren, waar het zichtbare verdwijnt en geluiden ervoor in de plaats komen. De obsessie met delicate klanken die aan intensiteit winnen in zo'n nachtelijke sfeer ligt bij Sciarrino voor de hand, maar het citaat toont dat het voor de componist nog verder reikt en de duisternis een dramatische kwaliteit vertegenwoordigt.

Maarten Beirens

8 Die Weise von Liebe und Tod des Cornets Christoph Rilke

Anne Teresa De Keersmaeker / Rosas

vrijdag 29 & zaterdag 30 april 2016
20.00 Magdalenazaal
19.15 Inleiding door Gloria Carlier

—

Anne Teresa De Keersmaeker &

Michaël Pomeroy: dans & creatie

Rainer Maria Rilke, *Die Weise von Liebe und Tod des Cornets Christoph Rilke:*

tekst

Chryssi Dimitriou: muziekuitvoering

Luc Schaltin: belichting

Anne-Catherine Kunz: kostuums

productie: Rosas

coproductie: De Munt | La Monnaie (Brussel),

Ruhrtriennale, Concertgebouw Brugge,

Le Théâtre de Gennevilliers avec le Festival d'Automne à Paris, Sadler's Wells (Londen),

Les Théâtres de la Ville de Luxembourg

met dank aan Floor Keersmaekers,

Thierry Bae, Marie Goudot

—

Salvatore Sciarrino (1947)

Opera per flauto

Rainer Maria Rilke schreef met zijn *Lied van Liefde en Dood van Kornet Christoph Rilke* een zinnelijke koortsdroom die tussenruimtes opent tussen proza en poëzie, lied en vertelling, man en vrouw, liefde en dood. Anne Teresa De Keersmaeker benadert Rilkes poëtisch proza als partituur. 'Hoe belichaamt je taal, hoe dans je een verhaal? Hoe kan je vanuit je ademhaling, een van de meest elementaire bewegingspatronen, tot choreografie komen? Wat gebeurt er als je de logica van een tekst confronteert met een daarvan onafhankelijke bewegingslogica? Neem het No-theater: beweging onderlijnt, accentueert of illustreert het verhaal, en toch behoudt ze een eigen logica, een autonome schoonheid, los van de tekst. Tegelijk wil ik de grijswaarden onderzoeken tussen ademen, spreken en zingen, tussen het mannelijke en het vrouwelijke, het lyrische en prozaïsche.'

in samenwerking met Cultuurcentrum Brugge

BLINDMAN [sax] & Collegium Vocale Gent

Morgen!

zaterdag 30 april 2016
20.00 Concertzaal
19.15 Inleiding door Maarten Beirens

—

James Wood: dirigent

Eric Sleichim: concept, arrangementen & tubax

Collegium Vocale Gent:

Joowon Chung, Chiyuki Okamura,

Magdalena Podkościelna: sopraan

Sofia Gvirtz, Bart Uvyn,

Alexander Schneider: alt

William Knight, Stephan Gähler,

Benedict Hymas: tenor

Stefan Drexelmeier, Matthias Lutze,

Philipp Kaven: bas

BLINDMAN [sax]:

Koen Maas: sopraansax

Roeland Vanhoorne: alt- en tenorsax

Piet Rebel: tenor- en baritonsax

Raf Minten: baritonsax

Dries D'Hondt: techniek

coproductie: AMUZ-Laus Polyphoniae (Antwerpen), BLINDMAN & Collegium Vocale Gent

—

Gregoriaans

Intemerata Dei Mater (instrumentaal)

Johannes Ockeghem (ca.1410-1497)

Intemerata Dei Mater

Pierre de la Rue (1452-1518)

Il viendra le jour désiré

Salvatore Sciarrino (1947)

Diverbio fra Mottetti, con Due Sogni (2015)

- No.1 G. Leopardi, Ad Arimane

- No.2 Diverbio sul treno

- No.3 E. Dickinson, 695

- No.4 Due Sogni

1) Il sogno del Cavaliere

2) Sogno Pitagora

Gregoriaans

Salve Regina (instrumentaal)

Josquin Desprez (ca.1450-1521)

Salve Regina a5

Alexander Agricola (1445-1506)

De tous bien pleine

— pauze —

Eric Sleichim (1958)

Morgen! (2015)

Jacob Obrecht (1457/58-1505)

Salve Regina a6 (instrumentaal)

Josquin Desprez

Malheur me bat

Josquin Desprez

Agnus Dei I, II, III uit *Missa Malheur me bat*

Met Nederlandse boventiteling

Uw applaus krijgt kleur dankzij de bloemen van Bloemblad.

COPRODUCTIE CONCERTGEBOUW

DANS
MET
LIVEMUZIEK

ROSAS

VOCAAL

Een pendelbeweging tussen het verre verleden en het heden, tussen de polyfone pracht van de renaissance en de postmoderne versplintering van de vroege 21e eeuw: dat is de kern van dit concert. Uitgangspunt en in zekere zin ook inspiratiebron zijn de verluchte muziekhandschriften die vervaardigd werden in het atelier van Petrus Alamire. Aan het begin van de 16e eeuw golden zijn prachtig vormgegeven manuscripten, rijk met miniaturen en andere verluchtingen geïllustreerd, als het allerbeste wat er aan muziekhandschriften te krijgen viel. Ze waren gegeerd als uiterst exclusief relatiegeschenk voor de machtigste heersers van dat ogenblik en voor de allerrijkste kooplieden. Het maakte van Alamire (die wellicht uit Duitsland afkomstig was en oorspronkelijk Petrus Imhoff heette) een man met rechtstreekse connecties met al wie politiek en economisch een bepalende rol speelde in Europa: een netwerk van politieke contacten dat samenkwam in een scriptorium in de Lage Landen. Een wereld van perkament, inkt, kopiisten en miniaturisten die verweven is met een wereld van schatrijke bankiers, armlastige adellijke families, koninklijke hoven, politieke huwelijken, machtsstrijd en niet te vergeten: het opkomende protestantisme dat de politieke verhoudingen in Europa al snel grondig door elkaar zou schudden. Voor Alamires tijdgenoten waren zijn muziekhandschriften wellicht bovenal statussymbolen: manuscripten die per definitie uniek waren, uiterst duur om te maken (stel je het aantal werkuren voor) en bovendien zo luxueus en kwalitatief vormgegeven dat het aura van exclusiviteit enorm was. Je kan je voorstellen dat uit zulke kostbaarheden vaak niet eens gemusiceerd werd of dat in elk geval die koorboeken (want dat was het grootste deel van Alamires productie) niet voor dagelijks gebruik bedoeld waren. Tegenwoordig zijn die handschriften

natuurlijk een rijke bron van muziek uit die periode, want de Alamire-manuscripten bevatten een boeiende selectie werken van renaissancecomponisten – zowel Alamires tijdgenoten als al iets oudere muziek. Voor musicologen biedt de selectie van werken in die manuscripten ook een interessante inkijk in de politieke context van die periode, want de keuze van bepaalde werken in elk manuscript (dat doorgaans als geschenk werd aangeboden, bijvoorbeeld een huwelijkscadeau) was steeds zeer overdacht en soms zelfs ronduit symbolisch. De aanwezigheid van Maria-antifonen, een mis op een Gregoriaanse cantus firmus die verbonden is met een bepaalde patroonheilige, of juist Franse chansons met wereldlijke bespiegelingen over de liefde: allemaal zijn het keuzes die een bepaalde betekenis of zelfs een bepaald doel hadden. Hoe dan ook is het een schatkamer van de meest hoogstaande muziek op het hoogtepunt van de renaissance: werken van Pierre de la Rue, Josquin des Prez, Alexander Agricola, Jean Richafort, Jacob Obrecht en Johannes Ockeghem die hier in het programma zitten, vertegenwoordigen wat toen al als absolute top van de polyfone muziek werd beschouwd en vandaag nog steeds de luisteraars verbluft. De confrontatie van die werken met twee hedendaagse composities, legt een aantal interessante verbanden bloot, maar bevat ook al even interessante verschillen. De ‘Vlaamse’ polyfonie zoals die in de Alamire-handschriften is verzameld, had een niveau van technische perfectie bereikt. De generatie van Josquin had een evenwicht gevonden tussen cerebrale constructie enerzijds (de abstracte structuur, tot zelfs wiskundige proporties en muzikale symboliek) en muzikale expressie anderzijds. Het weefsel van stemmen – die allemaal zelfstandig zijn maar toch perfect in elkaar passen – komt hier samen.

Dat gebeurt in een uitgekiend spel van steeds oplossende dissonanten en imitatief contrapunt (waarbij de stemmen elkaars melodieën overnemen en al een zekere mate van tekstexpressie gebruiken). De twee hedendaagse componisten combineren hier de vocale bezetting (Collegium Vocale) die historisch ‘correct’ was voor de renaissance met een instrumentarium dat in de renaissance nog helemaal niet bestond: saxofoons (BL!NDMAN) en elektronica. Voor *Morgen!* nam Eric Sleichim de muziek uit Alamire-manuscripten als vertrekpunt, maar in plaats van het vlechtwerk van polyfone partijen, introduceert hij een delicate, zelfs echo-achtige dialoog tussen twee zangers – twee contratenoren, niet toevallig een stemtype dat zeer nauw met de uitvoeringspraktijk van oude muziek wordt geassocieerd. Daar tegenover plaatst hij de tubax (een contrabassaxofoon) en elektronica, wat de compositie doet drijven op het contrast tussen de sonore, maar zeer diepe, aardse tubax-klanken en de ijle, zelfs etherische lijnen van de contratenoren. De homogene sonoriteit van de renaissance-polyfonie is hier veraf en toch bewaart *Morgen!* de link met het delicate expressieve lijnenspel van vijf eeuwen geleden, maar dan in een compromisloze klank die, zoals de titel ook suggereert, op de toekomst gericht is. De muziek van Salvatore Sciarrino bespeelt een heel specifiek bereik van kleuren, impressies, gevoelens, en expressie. Het is muziek van het detail, het kwetsbare, het subtiele, maar dat neemt niet weg dat Sciarrino een van de belangrijkste muziektheater- en operacomponisten van de jongste decennia is. Ook zonder een man van

het grote gebaar, het bombastische statement of de extraverte retoriek te zijn, kan je muziek maken met een grote zeggingskracht, beeldende details en diepgravende intensiteit. Dat aspect deelt hij natuurlijk met de renaissancemuziek, al klinkt de muziek van Sciarrino vooral versnipperd: korte frasen, motieven die schichtig van stem tot stem weerkaatsen, geconcentreerde focus op klanken, die met alternatieve speeltechnieken en een middenweg tussen zingen, spreken en fluisteren heel nauwgezet zijn vormgegeven.

Zijn *Diverbio fra Mottetti, con Due Sogni* voegt de saxofoons en stemmen samen in een intiem ritueel, ook geïnspireerd door de schijnbaar serene motetten van de renaissancecomponisten. Het is muziek die verstilling opzoekt,

die telkens weer stopt en dan opnieuw uitwaaiert, waarbij stemmen en saxofoons nu eens versmelten en dan weer met elkaar botsen. Teder maar ook wrang: een resoluut 21e-eeuws antwoord op de briljant stralende klank uit de hoogdagen van de Vlaamse polyfonie.

Maarten Beirens

‘Morgen! bewaart de link met het delicate expressieve lijnenspel van vijf eeuwen geleden, maar dan in een compromisloze klank die op de toekomst gericht is.’

SEIZOEN 2016-2017

© Elena Chernyshova

Kom alles te weten
vanaf 11 mei op
www.concertgebouw.be

LIVESTREAM

Iván Fischer

Het Budapest Festival Orchestra bij u
thuis! Volg het *Klarinetconcerto* en het
Requiem van Mozart op 14 mei om 20
uur live vanuit uw luie zetel op Mezzo tv
en op www.concertgebouw.be.

Foto: © Enric Montes

Fototentoonstelling **ENRIC MONTES** 20.04 — 28.06.16

De Spaanse fotograaf Enric Montes woont en werkt in Barcelona. Hij reist geregeld af naar de Europese hoofdsteden. Daar verlaat hij de vaak platgetreden paden en legt hij vooral de minder opvallende en gekende buurten en sferen vast. Hij focust op ondergewaardeerde details en geeft ze zo een verdiende upgrade. In het Concertgebouw zien we zijn kleurrijke kijk op Lissabon in de reeks *Les secrets de Lisbon* en in de reeks *El viaje vertical* waarvoor hij samen met zijn 4-jarige zoon Nicolas Lissabon voor de lens nam.

concertgebouwcafé

wifi access

free press

wo — za vanaf 11 uur
Op dagen met een voorstelling
open vanaf een uur voor aanvang.

info & reservaties
cafe@concertgebouw.be
of +32 50 47 69 99

't Zand 34
8000 Brugge
www.concertgebouw.be

Het talent van de opkomende jonge sopraan Katrien Baerts (BE) ontkiemde aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel, waar ze een master in viool en zang behaalde. Hierna werd ze aangetrokken door de Dutch National Opera Academy in Amsterdam. Hier vertolkte ze rollen als Despina in *Così fan tutte*, Annio in *La clemenza di Tito*, Miss Wordsworth in *Albert Herring* en Amore en Valletto in *l'Incoronazione di Poppea*. Daarnaast zingt ze reeds een omvangrijk repertoire als concert- en kamerzangeres. Zo geeft Baerts sinds 2006 regelmatig liedrecitals samen met pianist Bart Verheyen.

In 1988 roept Eric Sleichim BL!NDMAN (BE) in het leven, een saxofoonkwartet dat nieuwe speeltechnieken ontwikkelt en het repertoire voor het instrument gevoelig uitbreidt naar een eigenwijs repertoire van oud en nieuw. BL!NDMAN omarmt als vanouds andere kunst disciplines en draagt het experiment hoog in het vaandel.

Collegium Vocale Gent (BE) werd in 1970 opgericht op initiatief van Philippe Herreweghe. Het was een van de eerste ensembles die de nieuwe inzichten over de uitvoering van barokmuziek toepasten op de vocale muziek. Voor elk project verzamelt het Collegium Vocale Gent de optimale bezetting, waardoor het een breed repertoire kan uitvoeren van renaissancepolyfonie tot hedendaagse muziek. Barokmuziek, meer bepaald het oeuvre van Johann Sebastian Bach, staat centraal in de concertkalender van het ensemble. Ondertussen bracht Collegium Vocale Gent zo'n 80 opnames voort met renaissancepolyfonie, barokmuziek, klassieke en romantische oratoria en hedendaagse muziek. Het ensemble en zijn dirigent zijn de centrale gasten op de jaarlijkse Bach Academie Brugge.

Chryssi Dimitriou (GR) studeerde fluit bij Stella Gadedi aan het Atheense conservatorium. Met een Alexandra Trianti-beurs en de steun van de Alexander S. Onassis Public Benefit Foundation, specialiseerde Dimitriou zich aan de Royal Northern College of Music bij Peter Lloyd en Anders Ljungar-Chapelon, de École Normale de Musique de Paris bij Pierre-Yves Artaud, het Conservatoire National de Région de Strasbourg bij Mario Caroli en aan het Conservatorium van Gent bij Michael Schmid. Met Brussel als uitvalsbasis werkt Dimitriou als freelancer in het hedendaagse-muziekveld, bij Ictus Ensemble en Rosas. Ze werkt momenteel ook aan een doctoraatsthesis in de kunsten aan het Conservatorium van Brussel onder leiding van Peter Swinnen, en als beursstudent van de Alexander S. Onassis Foundation.

Het Ictus Ensemble (BE) is een Brussels hedendaags-muziekensemble en is ontstaan in het zog van choreografe Anne Teresa De Keersmaecker met wie Ictus intussen tientallen producties realiseerde. Het is een vast collectief van een twintigtal musici, een dirigent én een geluidsingenieur. Deze is essentieel voor de identiteit waarmee Ictus een vooraanstaande plaats wist te veroveren op de internationale scène. De leden van Ictus werken vanuit een veelheid van opvattingen over hedendaagse-muziekstromingen, typisch voor hun generatie.

Georges-Elie Octors (BE) studeerde aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel. Hij dirigeerde tal van symfonische bezettingen, kamerorkesten en ensembles voor hedendaagse muziek in België en in het buitenland. Sinds 1996 heeft hij de muzikale leiding over het Ictus Ensemble. Octors dirigeerde tal van wereldcreaties van onder meer Kaija Saariaho, Michael Jarrell, Luca Francesconi, Pierre Bartholomée, Philippe Boesmans, Henri Pousseur, Toshio Hosokawa en Thierry De Mey. Hij werd uitgenodigd op de grootste festivals voor nieuwe muziek en was verantwoordelijk voor verschillende cd-opnames.

Jeroen Robbrecht (BE) studeerde viool aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel bij Georges-Elie Octors. Het is pas later dat zijn liefde voor de altviool oplaaid. Sindsdien voert hij met groot plezier het altvioolrepertoire op. Als eerste altviolist speelde Robbrecht in verschillende ensembles en orkesten als het Prometheus Ensemble, I Fiamingi en het Vlaams radio-orkest, daarnaast trad hij als solist ook op in het Paleis voor Schone Kunsten, de Koningin Elisabethzaal, De Bijloke, het Concertgebouw Amsterdam en de Franz Liszt Hall. Als vertolker van hedendaagse muziek speelt hij onder meer in het Ictus Ensemble en ChampdAction.

Dirigent en componist James Wood (GB) studeerde compositie in Parijs bij Nadia Boulanger en vervolmaakte zich daarna als percussionist en dirigent aan de Royal Academy of Music in Londen. Hij werkt als componist, dirigent en virtuoos percussionist met een breed repertoire dat zich uitspannt van de middeleeuwen tot vandaag. Als dirigent werkte hij samen met talrijke ensembles, orkesten en koren, onder andere Ensemble InterContemporain, ChampdAction, het Nederlands Kamerkoor en het Vlaams Radio Koor en Orkest. In 2002 dirigeerde hij de wereldpremière van Stockhausens *Engel-Prozessionen* met het Nederlands Radio Koor in het Amsterdamse Concertgebouw.

Arcanto Quartett © Marco Borggreve

vr 06.05.16 / 20.00 / Concertzaal
**Arcanto Quartett & Jörg Widmann /
 Beethoven & Brahms**

Door hun drukke solocarrières komen de vier gegeerde solisten van Arcanto maar enkele keren per jaar samen. Als kameleons laveren ze tussen verschillende stijlen en componisten. Wanneer Jörg Widmann, de grootmeester van de klarinet, zich dan nog eens bij dit viertal voegt, staat het bij voorbaat vast: dit optreden wordt een van de hoogtepunten van het concertseizoen.

Abdel Rahman El Bacha © Carole Bella

do 19.05.16 / 20.00 / Concertzaal
**Abdel Rahman El Bacha /
 De kleuren van de piano**

Grandioze vertellingen op de piano, of hoe je met zwart-wit-toetsen een heel kleurenpalet tevoorschijn kan toveren. Pianist Abdel Rahman El Bacha is een ware kleurentovenaar op de piano. De muziek van Granados en Ravel is hem op het lijf geschreven. Beide componisten zetten visuele indrukken om in klank, en maken van starre ruimtelijke verhoudingen vloeibare tijdssculpturen.

BESTEL UW TICKETS NU OP

WWW.CONCERTGEBOUW.BE
 +32 70 22 33 02 / IN&UIT
BRUGGE 34

Praat na de voorstelling gezellig na in het Concertgebouwcafé of vertel ons wat u ervan vond op Facebook of Twitter (@concertgebouwbr).

Gezellig tafelen voor of na een voorstelling met een verrassing op vertoon van het concertticket. www.concertgebouw.be/services.

BRUGGE

FLUXYS

DeMorgen.

Knack

Klara

FOCUS|WTV